

Dnia 09.04.1241. Klęska rycerstwa śląskiego i sprzymierzonych w bitwie z najazdem Mongołów na Legnickim Polu.

Następuje wzmożona odbudowa Śląska. Udział w tym mają koloniści niemieckojęzyczni. Wcześniejsza kolonizacja, miała charakter epizodyczny, związany z przybyciem dworu żon książąt śląskich, służebnego rycerstwa, zakonów oraz wójtów i sołtysów. W dłuższym procesie asymilacji, rodzi się nowa etnicznie i kulturowa warstwa rycerzy, a wkrótce i szlachty.

Są oni pod wpływem dworów, w: Pradze, Bawarii, Brunzswiku, Miśni i Turynii.

W tym okresie, przybyli na Śląsk rycerze i ministeriałowice obcy, pochodzili w ilości: 25 % z Górnych Łużyc, 10 % z Dolnych Łużyc, 25 % z Miśni, 10 % z Turynii, 20 % z Magdeburga, Anhaltu, Starej Marchii, 5 % z Bawarii, Szwabii, Czech i Moraw, 5 % z Brunzswiku i Westfalii.

Rok 1263 – 1270. Klęska głodu w krajach niemieckich.

Na Śląsk, który liczy ok. 350 – 400 tys. mieszkańców przybyło ponad 100 tys. osadników. Na Śląsku, na ok. 700 kościołów, 500 wybudowali koloniści.

Wytyczonych zostało nowych 100 parafii miejskich i ok. 1.000 wiejskich.

Rok 1300. Na Śląsku, ok. 67 % stanu rycerskiego, to rycerze polscy, Ślązacy.
33 % to rycerze obcy, asymilowani przybysze z Zachodu i Południa.

Rok 1369. Na Śląsku, ok. 33 % stanu rycerskiego to rycerze polscy, Ślązacy.
67 % to rycerze obcy, języka niemieckiego i czeskiego.

Rok 1417. Na Śląsku, ok. 16 % stanu rycerskiego, to rycerze polscy, Ślązacy.
Początek procesu przekształcania stanu rycerskiego w szlachecki.
Znaczący udział bitwach i wojnach wojsk zaciężnych.

11. Hierarchia szlachty rodowej na Śląsku z dziedzicznym herbem / Briefadel /.

- *Ritterstand*.....stan rycerski, człowiek wolny, ale *Hohgeboren* – wysoko urodzony, którego świadectwo potwierdzili „dobrzy ludzie stanu rycerskiego”.
- *Adler von*.....pojedyncze szlachectwo, uzyskane po 30. latach służby wojskowej, lub za znaczący udział w kampanii wojennej.
- Baronwolny pan / *Freiherr* /. Tytuł uzyskany dzięki udokumentowanemu szlachectwu, lub pełnieniu wyższego urzędu od 3. pokoleń.
- Hrabia, *Graf*, *Comes*, *Conte*zawsze wolny pan stanowy / *Semperfrei* /. Tytuł jest związany z konkretną monarchią.
Hrabia Rzeszy, *Reichgraf*. W przypadku cesarskiego nadania.
- Książę: klasy *Fürst*..... tytuł nadawany przez króla lub cesarza.
klasy *Prinz*..... tytuł przysługuje młodszym potomkom rodu panujących lub książęcych.
klasy *Herzog*..... tytuł najwyższy, odnoszący się do dawnych władców plemiennych, książę krwi.
- *Die Freie Standesherr von*.....wolny pan stanowy. Tytuł o godności księcia / *Prinz* /, nadawany przez cesarza.

- Rok 1751. Baron Wolfgang Franciszek von Stechow ustanowił za zgodą króla Prus majorat / *Fideikomis* /, na: Pławniowicach, Biskupicach i Rudzie.
- Rok 1752. **Bytomskie Wolne Państwo Stanowe** / Hencklów von Donnersmarck / obejmuje, m. innymi: Bielszowice, Hutę Bielczowską, Bykowinę, Halembę, Kłodnicę, Kochłowice z folwarkiem Niedźwiedziniec, Nową Wieś, Orzegów z folwarkiem Kopanina oraz Radoszowy.
Po wygnaniu w 1745 r. hr. Karola Ludwika Erdmana – **katolika**, Wolne Państwo Stanowe przejął hrabia Leon Maksymilian z Świerklańca – **protestant**.
- Rok 1754. Hrabia Franciszek Ludwik Henckel von Donnersmarck z Karluszwca / **katolik** /, syn wygnanego Karola Ludwika Erdmana włada Wirkiem.
- 22.01.1758. Majorat Pławniowice, Biskupice, Ruda przejął Karol Franciszek von Stechow.
- 15.02.1763. Pokój w Hubertusburgu. Śląsk / bez Cieszyna i Opawy / definitywnie pruski.**
- Rok 1767. Edmunda Charlotta Eleonora Foglar / Voglar /, córka Karola Jarosława – żona ministra Karola Erdmana von Röden włada m. innymi: Bielszowicami, Chudowem, Orzegowem i Szombierkami.
- Rok 1768. Dionizy Welczek z Wieszowy oraz Elżbieta z Welczków von Jeanneret włada Szombierkami, Orzegowem / i „*Koenig Dawid Graeberei*” w Goduli /.
- 07.07.1772. Baron Maciej Welczek / Wilczek / z Zabrze kupił od Karola Erdmana von Röden dobra Chudowskie oraz Bielszowice.
- 12.09.1790. Paweł Welczek / Wilczek /, syn Macieja przejął dobra Chudowskie oraz Bielszowice, Orzegów i Szombierki
- Rok 1793. Jerzy von Marklowski / Markloffsky / kupił od Pawła Welczka / Wilczka / Orzegów i Szombierki.
- Rok 1794. Baron Jerzy von Hohenberg, właściciel Mokrego /, od 1783 r. właściciel kopalni „Król Dawid” w dzisiejszej Goduli, kupił od Jerzego von Marklowski Orzegów i Szombierki. Dobra po baronie Jerzym von Hohenberg, od 1795 r. dziedziczą jego synowie: Karol i Leopold von Hohenberg.
- Rok 1794. Detlev von Schlippenbach nabył od Pawła Welczka Bielszowice, które odsprzedał rodzinie hrabiów Bobrowski - herbu „Jastrzębiec” z Galicji.
- 09.09.1798. Hrabia Karol Franciszek von Ballestrem włada majoratem: Pławniowice, Biskupice i Ruda. / rodzina - po podziale G. Śląska w 1922 r. - do 1945 r. /.
- Rok 1800. Bracia Jakub i Piotr Rotter oraz Jan Kamiński dzierżawią Orzegów.
- Rok 1806. Paweł Jakub von Bellow właścicielem Czarnego Lasu / dzisiaj Nowy Bytom /.
- Rok 1808 Baron / *Freiherr* / Karol von Gruttschreiber kupił od baronów: Karola i Leopolda von Hohenberg Orzegów i Szombierki.

14. WYŻSZE RODY SZLACHECKIE W RUDZIE ŚLĄSKIEJ / alfabetycznie /.

1. Ród hrabiów von Ballestem, w latach 1742 – 1945 na Górnym Śląsku.

Rodzina Ballestrero na kartach historii pojawiła się w 1565 r. w Astii k. Turynu, / Piemont /. Giowanni Baptista Angelo Ballestrero, urodzony w 1709 r., podjął w 1730 r. służbę na dworze księcia sasko – weimarskiego Ernesta Augusta i przyjął nazwisko Johann Ballestem.

W roku 1735 podjął służbę, kolejno: chorążego, podporucznika i podpułkownika w I Kompanii Elitarnej Grenadierów cesarza Karola VI Habsburga w Saksonii.

W 1736 r., rodzina Ballestrero w Piemoncie, z tytułu własności 1/3 hrabstwa Montalenghe, nosi tytuł conte / hrabia / di Castelengo.

Podpułkownik Johann Ballestem, od 1742 – 1757 r. w służbie króla Prus Fryderyka II Hohenzollerna von Brandenburg / III Regiment Huzarów Pruskich / używa tytułu hrabiowskiego. Tytuł ten, w 1798 r. wraz z uzyskaniem przez synów Johanna: Karola Franciszka i Ludwika śląskiego inkolatu, uznany został jako hrabia w Prusach.

Syn Johanna i Marii Elżbiety Augusty von Stechow Karol Franciszek / 1750 – 1822 /, od 1798 r. hrabia w Prusach, został panem majoratu: Pławniowice, Biskupice, Ruda. Siedzibą majoratu jest pałac w Pławniowicach.

W latach 1822 – 1829, majorat przejął brat Johanna Karol Ludwik / 1755 – 1829 /.

W latach 1829 – 1879, majorat przejął syn Karola - Karol Wolfgang / 1801 – 1879 /.

W latach 1879 - 1910, majorat przejął syn Karola - Franciszek II Karol / 1879 – 1910 /, od 1872 r. poseł do Reichstagu z „Centrum”, w latach 1898 – 1906 – przewodniczący.

W latach 1910 – 1920, majorat przejął syn Franciszka - Walenty Wolfgang / 1860 – 1920 /.

W latach 1920 – 1922, majoratem włada wdowa po Walentym Wolfgangu hrabina Agnieszka Stolberg – Stolberg / 1874 – 1940 /.

W roku czerwcu 1922 r. majorat i koncern przemysłowy Ballestemów przedzielony został polsko – niemiecką granicą państwową.

W Gliwicach znalazła się dyrekcja: „*Graflich Ballestemische Güterdirektion*”.

W Rudzie, dyrekcja „Wschodnio – Górnos Śląskich Zakładów Przemysłowych Mikołaja hrabiego Ballestema”.

W roku 1926 ordynację przejął Mikołaj Wolfgang von Ballestem / 1900 – 1945 / - dr nauk prawnych. Dnia 13.02.1945 r., wraz z trójką dzieci brata / Fryderyk – lat 6, Monika Róża – lat 5, Kunegunda – lat 4. / zginął w czasie nalotu bombowego w Dreźnie. Jego młodszy brat Zygfryd, zginął w 1942 r. w Rosji. Siostra, zakonnica - misjonarka Maria Gabrielis, zamordowana przez Rosjan, dnia 01.04.1945 r. w Kietrze. Wdowa – hrabina Anna von Walderdorf / 1901 – 1965 /, wraz z 8. dziećmi schroniła się w Sanktgilla k. Regensburga w Bawarii. Wartość majątku, to ok. 200.0 mln. marek.

25.11.1857. W Biskupicach, poświęcono kościół p w. św. Jana Chrzciciela fundacji hrabiego Karola Wolfganga von Ballestem / 1801 – 1879 /.

01.11.1869. W Rudzie, poświęcono kościół p w. M. B. Różańcowej fundacji hrabiego Karola Wolfganga von Ballestem.

Kościół oddany został pod opiekę ojców jezuitów z Krakowa.

Rok 1870. W Rudzie, na terenie folwarku poświęcono kaplicę p w. św. Józefa fundacji hrabiego Karola Wolfganga von Ballestem.

21.06.1905. W Rudzie, poświęcony został kościół p w. św. Józefa fundacji hrabiego Franciszka II Karola von Ballestem. Kościół jest nekropolią hrabiostwa.

Rok 1884. Katolicy arystokraci i przemysłowcy na Górnym Śląsku, m. innymi: hrabia Hugo I Henckel von Donnersmarck i hr. Hans Ulryk von Schaffgotsch wydali odezwę: „*Zum Schutze der Wahlfreiheit*”, w której odcięli się od praktyki „*Kulturkampfu*” i proponują represjonowanym robotnikom pracę swoich zakładach.

18.03.1890. Dymisja kanclerza II Rzeszy księcia / *Fürst* / Otto Eduarda Leopolda von Bismarck - Schönhausena.

18.01.1901. Hrabia Guido Henckel von Donnersmarck linii świerkłanieckiej / 1830 – 1916 /, **protestant**, podniesiony został przez cesarza Wilhelma II Hohenzollerna do godności pruskiego księcia / *Fürst* /.
Godność książęca jest dziedziczona na zasadzie primogenitury.
Drugim księciem von Donnersmarck został Guidoto I / 1888 – 1959 /.
Trzecim księciem von Donnersmarck został Guido II / do 1976 r. /.
Czwartym księciem von Donnersmarck został Guidoto II, urodzony w 1940 r., dr prawa, pracownik w banku.
Jego następcą będzie, urodzony w 1979 roku syn Aleksander..

Uwaga końcowa. W roku 1944, w pałacu w Reptach znajdował się szpital wojskowy Wehrmachtu. W pałacu w Świerklańcu, sztab wojskowy.

Po roku 1945, potomkowie linii panów „na Brynku i Krowiarkach” osiedlili się w Brazylii,
potomkowie linii panów „Na Nakle i Ramułowicach” - w Austrii,
potomkowie linii „na Świerklańcu i Reptach” - w Bawarii.

Zamek i pałac w Świerklańcu / Mały Wersal /, od stycznia 1945 r. okupowany był przez Rosjan i grabiony przez „turystów” zza Brynicy.
W końcu wypalony. Ruiny objęte zostały opieką konserwatorską Ministra Kultury i Sztuki, zakwalifikowane do odbudowy.
W 1962 roku, górnicy „specjaliści”, bezprawnie, za zgodą wojewody katowickiego Jerzego Ziętka wysadzili ruiny w powietrze.
Podobnie postąpiono z pałacem w Reptach.

Pałac w Siemianowicach i park „na Pszczelniku”, po wojnie popadał w ruinę. Dzisiaj pod opieką konserwatora zabytków, adaptowany jest przez organizacje społeczne.

3. Ród książąt von Hohenlohe, w latach 1782 – 1945 na Górnym Śląsku / w Goduli /.

W roku 1095, na dworze biskupa Würzburga / Frankonia / przebywał szlachcic Gundelo von Pfitzingen, uznany za protoplastów rodu von Hohenlohe.

Rok 1153 – 1170. Rycerze Henryk / pan na zamku Hohenloch / i Konrad von Pfitzingen, z herbem dwóch stąpających lampartów / lwów /, dali początek linii hrabiów i książąt von Hohenlohe.

Rok 1198. Pierwszy podział głównej linii rodu Hohenlohe, na trzy linie, tj.
von: **Weikersheim, Hohenlohe i Brauneck.**

Rok 1344. Kraft III von Weikersheim, sędzia na dworze cesarza Karola IV Luksemburga wyniesiony do godności hrabiego Rzeszy / **Reichsgraf** /.
Do roku 1551, w rodzie hrabiów von Hohenlohe, było 22. kanoników katedry w: Würzburgu, Moguncji, Spirze, Strasburgu, Bambergu, Krems, Trewirze oraz: 3 rycerzy, 3 komturów i 2. Wielkich Mistrzów Zakonu Krzyżackiego.

25.06.1530. Reichstag w Augsburgu.
Na podłożu nauki ks. dra Marcina Lutra, ostateczny rozłam w Kościele.
Zwolennicy tej nowej nauki, w 28 artykułach przedstawili swoje wyznanie, wiary, tj. augsburskie w „*Confesio Augustiana*”.
Ortodoksyjni chrześcijanie / katolicy /, przedstawili swoje wyznanie wiary w „*Refutatio Pontificia*”, które cesarz Karol V Habsburg uznał za miarodajne.

Rok 1551. Zmarł hrabia Jerzy I Hohenlohe von **Weikersheim. Katolik.**
Jego synowie stali się wyznawcami nauki dra Marcina Lutra i dokonali kolejnego podziału rodu Hohenlohe:
Hrabia **Eberhard** / do 1570 r. /, dał początek linii Hohenlohe von **Waldenburg**,
Hrabia **Kazimierz Ludwik** / do 1568 r. /, linii Hohenlohe von **Neuenstein.**

Rok 1625. Sześciu hrabiów poszczególnych linii rodu von Hohenlohe, zawarło układ o konsolidacji majątków, wzajemnej pomocy i dziedziczeniu.

Rok 1635. Podział rodu Hohenlohe linii von **Waldenburg** między synów hrabiego Jerzego Fryderyka II.
Chrystian / do 1675 r. /, dał początek linii hrabiów von **Bartenstein i Jagstbergu**,
Ludwik Gustaw / do 1697 r. /, dał początek linii hrabiów Hohenlohe von **Waldenburg i Schillingsfürst.**

Rok 1699. Podział rodu Hohenlohe linii von **Neuenstein**, między synów Henryka Fryderyka.
Albert Wolfgang / do 1715 r. /, to hrabia Hohenlohe von **Langenburg**,
Chrystian Kraft / do 1743 r. /, to hrabia Hohenlohe von **Ingelfingen**,
Fryderyk Eberhard / do 1737 r. /, to hrabia Hohenlohe von **Kirchberg.**

21.05.1744. Cesarz Karol VII Wittelsbach / 1742 – 1745 /, wyniósł do godności książąt Rzeszy / **Reichsfürst** / hrabiów / **Reichsgraf** / Hohenlohe von **Waldenburg: Karola Filipa** / do 1763 r. /, hrabiego Hohenlohe von **Bartenstein, Chrystiana** – kanonika w Kolonii, Strasburgu i Salzburgu,

Rok 1879. Ksiązę zu Hohenlohe – Öhringem *und Herzog von Ujest / 1897 – 1926 /* Chrystian Kraft / do 1926 r. /, syn Hugona *zu Herzog von Ujest*, kupił od Aladara Salamona Jaworzynę Spiską z częścią Tatr Spiskich i Bielskich. W 1919 r. usiłował bezskutecznie namówić rząd polski w Warszawie, do kupna tej „kupy kamieni”, którą, w 1935 r. kupił rząd Czechosłowacji. W roku 1895, wydzierżawił na 24 lata od Zarządu Majątku Schaffgotsch w Hucie Godula hutę cynku „*Godulla*”.

Rok 1897. Zmarł ksiązę Ujazdu Hugo Hohenlohe – Öhringen. Obszar jego alodialnego majątku wynosił 40.0 tys. ha. Zakłady przemysłowe księcia, w produkcji przemysłowej Rzeszy, dawały: galmanu – 16,7 %, blendy cynkowej – 17,1 %, cynku – 19,4 %, blachy cynkowej 21,8 %, węgla – 6,9 %.

Majątek jego syna Chrystiana Krafta w 1912 r. jako czwarty w II Rzeszy, po cesarzu Wilhelmie II, Bercie Krupp von Gohlen und Halbach i księciu Guido Henckel von Donnersmarck ze Świerklańca, to 150.0 mln. RM. Zakłady księcia zatrudniały ok. 10.0 tys. robotników. Roczny zysk, to 7.0 mln.

18.09.1939. W Polsce, w okolicach Modlina zginął Wiktor IV ksiązę Raciborza i Corvey, ksiązę zu Hohenlohe – Schillingsfürst / **główna linia Hohenlohe von Waldenburg /**. Był synem 3. Herzoga von Ratibor i Fürsta von Corvey / Westfalia / - Wiktora III / do 1945 r. /.

Kolejny syn Wiktora III - **Franciszek Albert** 4. *Herzog von Ratibor*, po 1945 r. jako *Fürst von Corvey*, zamieszkał w Corvey.

Po roku 1989, kilkakrotnie bywał w Rudach Raciborskich. Zmarł w 2009 r. Wiktor III i Wiktor IV pochowani zostali w rodzinnej krypcie kościoła / spalonego w 1945 r. przez Rosjan / w Rudach Raciborskich.

Rok 1944 Zmarł ostatni, faktyczny właściciel górnośląskiej fortuny książąt Ujazdu **Hans** Hohenlohe – Öhringen. / **główna linia Hohenlohe von Neuenstein /**. Jego synowie: Kraft, od 1933 r. był członkiem NSDAP. **August** – 7. *Fürst zu Hohenlohe – Öhringen*, 4. *Herzog von Ujest / do 1962 r. /* od maja 1937 r. był członkiem NSDAP, a pałac Sławięcicach bywał miejscem spotkań służb specjalnych / SD /, które organizowały prowokacje przeciw Polsce / w sierpniu 1939 r. w radiostacji w Gliwicach /.

Uwaga. Urodzeni po 2000 r, potomkowie **Franciszka Alberta** Hohenlohe - Schillingsfürst: **linii z Raciborza i Corvey**, to: Grzegorz, ur. w 2002 r., Lupus Franciszek, ur. w 2003 r., Vilus i Wiktor VI, ur. w 2004 r., Hugo, ur. w 2007 r. i Michał, Stanisław, Ludwik, ur. w 2008 r.
a **linii z Hohenlohe - Öhringen z Ujazdu**, to: Chrystian Kraft, ur. w 2007 r.

Od roku 1744, do dnia dzisiejszego, ilość książąt w linii głównej **Hohenlohe von Neuenstein** i bocznej: von Langenburg, von Ingelfingen, von Kirchberg, von Weikersheim, czesko – hiszpańskiej, von Öhringen i von Ujest / Sławięcice – Ujazd / wynosi – 93 / *Fürst /*, a z tytułem *Herzog* - 6.

Ilość kawalerów maltańskich w tym okresie – 3,

Ilość kawalerów Prawa Zakonu Joannitów / protestanci / w tym okresie - 3.

Od roku 1764, do dnia dzisiejszego, ilość książąt w linii głównej **Hohenlohe von Waldenburg** i bocznej: von Bartenstein und Jagstberg, von Waldenburg und Schillingsfürst, von Ratibor und Corvey,

wynosi – 102 / Fürst /, a z tytułem *Herzog* - 5.

a ilość kardynałów – 1,
biskupów - 3,
kanoników - 2,
kawalerów maltańskich – 10.

W roku 1945, Rosjanie splądrowali i spalili pałace książąt Hohenlohe w Ujeździe i Rudach Raciborskich.

4. Ród hrabiów i książąt pszczyńskich w latach 1517 – 1945 na Górnym Śląsku / w Rudzie Śląskiej /.

W roku 1177, książę krakowski Kazimierz II Sprawiedliwy / 1136 – 1194 /, przyłączył kasztelanie: bytomską i pszczyńską do księstwa raciborsko – opolskiego / Górnego Śląska /, którym władał wówczas książę Mieszko I Płatonogi / 1163 – 1211 /, Piast.

Kasztelanie pozostały w jurysdykcji kościelnej biskupa krakowskiego do 1821 roku.

27.08.1281. Zmarł książę raciborsko – opolski Władysław I / 1246 – 1281 /, wnuk Mieszka I. Z podziału księstwa, syn Władysława I - Przemysław I otrzymał: Racibórz, Wodzisław i Rybnik z ziemią pszczyńską.

Rok 1290. Decyzją króla Czech Wacława II Przemysłidy, na ziemiach, obejmujących: Racibórz, Wodzisław, Rybnik, Żory, Pszczynę, Mikołów i Mysłówice utworzono księstwo raciborskie. Pierwszym jego władcą został Przemysław I / do 1306 r. /.

Rok 1336. Zmarł książę raciborski Leszek / 1306 – 1336 /, syn Przemysława I. Decyzją króla Czech Jana Luksemburczyka, księstwo raciborskie we władanie otrzymał Mikołaj II opawski. Utworzone zostało księstwo opawsko – raciborskie, które obejmuje, m. innymi: Mikołów, Żory, Rybnik i Pszczynę.

Rok 1377. Podział księstwa opawsko – raciborskiego, na: karniowskie, opawskie i raciborskie.

01.05.1394. Na kartach historii pojawiła się nazwa **Stara Kuźnica** / pszczyńska /. Jest nadana przez książąt raciborskich: Jana II Żelaznego i Mikołaja IV, kuźnikowi Henrykowi / z Saksonii /. Położona była na terenie Puszczy Łubniowskiej, na lewym brzegu Kłodnicy, do czasu, kiedy na prawym brzegu zbudowano kolejną / dzisiaj most kłodnicki /, przynależnej do ziemi pszczyńskiej do 1945 r.. Od roku 1954, razem z Halembą, Kłodnicą stanowi dzielnicę Rudy Śląskiej - Halembę.

- Rok 1480. Ziemia pszczyńska we władaniu księcia cieszyńskiego Kazimierza II / do 1517 r. /.
- Rok 1517. Kazimierz II / 1460 – 1528 / sprzedał magnatowi węgierskiemu ze Spisza - baronowi Aleksemu Turzo / 1489 - 1525 r. / ziemię pszczyńską.
Baron Aleksy Turzo urodzony w Krakowie, był bankierem króla Polski.
Od 1526 r. decyzją króla Czech i Węgier Ferdynanda I Habsburga hrabią Spisza.
- 26.05.1519. Król Czech Ludwik II Jagiellończyk ustanowił Pszczyńskie Wolne Państwo Stanowe. Aleksy Turzo został baronem pszczyńskim / *Freiherr* /.
- Rok 1525. Baron węgierski i pszczyński Aleksy Turzo, sprzedał ziemię pszczyńską swemu bratu Janowi VI Turzo / 1492 – 1558, zły gospodarz, hulaka /, który w 1536 r. sprzedał Mysłowice Krzysztofowi Mieroszewskiemu, a rok później zastawił bankierowi krakowskiemu Sewerynowi Bonerowi dobra pszczyńskie.
Król Ferdynand I unieważnił dokonany zastaw dóbr pszczyńskich.
- 21.03.1548. Księżę biskup wrocławski Baltazar Promnitz / 1488 – 1562 /, kupił od Jana VI Turzo Pszczyńskie Wolne Państwo Stanowe.
- Rok 1562. Baron czeski Stanisław Turzo / 1530 – 1568 /, po śmierci stryja bpa Baltazara otrzymał Pszczyńskie Wolne Państwo Stanowe, co zatwierdził, dnia 25.09.1562 r. cesarz Ferdynand I Habsburg. **Katolik**.
- Rok 1568. Bratanek zmarłego Baltazara Turzo – księcia bpa wrocławskiego i brat Stanisława Turzo - baron czeski Karol Promnitz / 1535 – 1591 /, został baronem pszczyńskim / do 1591 r. / . Dnia 20.03.1570 r. otrzymał od cesarza Maksymiliana II Habsburga Pszczynę jako lenno. Wkrótce stał się **Luteraninem**. Wydał walkę Kościołowi katolickiemu, usuwał księży katolickich.
W 1572 r. kupił Mniejsze Państwo Stanowe Bielsko / do 1582 r. /.
- Rok 1583. Cesarz Rudolf II Habsburg udaremnił baronowi Karolowi von Promnitz sprzedaż Pszczyńskiego Wolnego Pana Stanowego i ustanowił nad nim kuratora w osobie kuzyna Zygryda Starszego von Promnitz, pana Żarów i Żagania.
Baron Karol Promnitz został ubezwłasnowolniony.
- 26.08.1591. Abraham Promnitz / 1578 – 1612 /, syn Karola, baron czeski i pszczyński otrzymał od cesarza Rudolfa II Habsburga w lenno Pszczyńskie Wolne Państwo Stanowe.
Dobry gospodarz, opiekun i **promotor luteranizmu**.
- 09.1612. Zmarł baron Abraham Promnitz. Władzę nad Pszczyną przejął szwagier Henryk Anzelm Promnitz / 1564 – 1622 /, baron na Żarach i Trzebielu, syn Zygryda Starszego i Urszuli von Schaffgotsch. **Luteranin**.
Dobry gospodarz. Założył browar w Tychach / 1613 r. / oraz kuźnice w Panewnikach i **Starej Kuźni** / dzisiaj Ruda Śląska – Halemba /.
- Rok 1621. Baron pszczyński Zygfryd I Promnitz / 1573 – 1623 /, brat Henryka Anzelm, żołnierz, oficer, pułkownik w armii cesarskiej, zasłużony w walkach z Turkami na Węgrzech – Siedmiogrodzie, „Obrońca Chrześcijaństwa”, ściera się w ziemi pszczyńskiej z rabunkowymi najazdami „lisowczyków” z Polski.

- 22.10.1622. Cesarz Ferdynand II Habsburg nakazał duchownym niekatolickim opuścić w ciągu 14 dni Czechy / i Śląsk /.
Wcześniej, po klęsce wojsk protestanckich pod Białą Górą / 08.11.1620 r. / skasował wszystkie przywileje religijne i polityczne w Czechach.
Następuje rekatolizacja Czech i Śląska. Trwają procesy polityczne. Emigracja. Trwa konfiskata majątku protestantów.
- 19.01.1623. W Pszczynie zmarł baron czeski i pszczyński Zygfryd I Promnitz. **Luteranin**. Jego następcą został Zygfryd II Promnitz / 1606 – 1650 /, pan Niemodlina, Strzelec Wielkich i Żar. Wychowany na dworze swego wuja Hansa Ulryka von Schaffgotsch barona w Żmigrodzie, **katolika**.
- 23.04.1624. Decyzją cesarza Ferdynanda II Habsburga, katolicyzm w Czechach i na Śląsku stał się jedyną uprawnioną religią.
- Rok 1636. Na zlecenie barona Zygfryda II Promnitzer, inż. wojskowy Andreas Hindenberg sporządził mapę Pszczyńskiego Wolnego Państwa Stanowego.
Na mapie pokazano Starą Kuźnię / państwo pszczyńskie / oraz Bielszowice, Halembę, Kłodnicę i Nową Wieś / ziemia bytomska /.
- 24.10.1648. Pokojowy kongres w Westfalii zakończył wojnę / 1618 – 1648 /.
Cesarz i Rzesza nie decydują już o problemach wyznaniowych.
Dotychczasowy porządek moralny, zastąpiony został przez rację stanu.
Pszczyńskie Wolne Państwo Stanowe utraciło 30 % populacji mieszkańców oraz 1,8 mln. talarów kontrybucji.
- Rok 1649. Dekret cesarski o wyłączeniu wyznania katolickiego w jego władztwie.
W miastach / protestanckich /, do czasu konwersji na katolicyzm stacjonowały wojska cesarskie.
- 19.12.1650. W Pszczynie zmarł baron Zygfryd II Promnitz.
W testamencie zapisał: dobra Strzelec Wielkich - hrabiemu Kasprowi Colonna,
dobra Niemodlin - Bernardowi von Praschma,
a Pszczynę – bratankowi Zygmuntowi Zygfrydowi Promnitz / 1595 – 1654 /, synowi Anzelma. Jest to:
baron czeski, baron na Żarach, Trzebielu i Nowogrodzie na Dolnym Śląsku.
Luteranin. Osłaniał ludność przed brutalną rekatolizacją.
Od 1653 r. podniesiony do godności hrabiego Rzeszy / **Reichsgraf** /.
- Rok 1652. Cesarz Ferdynand III Habsburg wprowadził na Śląsku poddaństwo chłopów.
- 30.06.1654. W Jeleniej Górze / *Hirschberg* /, po nieumiarkowanej uczcie zmarł hrabia Rzeszy, baron żarski i pszczyński Zygmunt Zygfryd Promnitz.
Następcą w Pszczynie został syn Erdman I Leopold Promnitz / 1631 - 1664 r. /.
Dnia 23.08.1661 r. we Wiedniu, **przeszedł na katolicyzm**.
Zlikwidował oficjalny kościół luterański w państwie pszczyńskim.
Pułkownik wojsk cesarskich, razem z braćmi walczył z Turkami na Węgrzech.
Na łożu śmierci, **wrócił do wyznania luterańskiego**.

- 19.01.1664. W Żarach zmarł Erdman I Leopold Promnitz. **Luteranin**. Następcą w Pszczynie został małoletni syn Baltazar I Erdman Promnitz / 1659 – 1703 /.
Hrabia Rzeszy, baron pszczyński, wychowany do 1678 r. na dworze wuja, hrabiego Krzysztofa Leopolda von Schaffgotsch - **katolika**, który w 1662 r. uzyskał od króla Polski Michała Korybuta Wiśniowieckiego szlachectwo polskie, a syna straconego w 1635 r. w Regensburgu hrabiego Hansa Ulryka von Schaffgotsch / generała cesarskiego, od 1632 r. konwertytę na protestantyzm /.
- 19.10.1678. Pełnoletni hrabia Rzeszy Baltazar Erdman I Promnitz, **luteranin**, otrzymał od cesarza Leopolda I Habsburga w lenno Pszczyńskie Wolne Państwo Stanowe. Wykształcony i gospodarny. Powiększa państwo pszczyńskie.
Od Jerzego Holly, kupił kuźnię w Bogucicach i Brynowie / 1702 r. /.
Odbudował spalone miasta: Pszczynę, Bieruń i Mikołów. Mecenas sztuki.
Poczynił starania do obrony Górnego Śląska przed Turkami.
Dostarczył pomocy wojskom polskim idącym pod Wiedeń / w 1683 r. /.
- 30.06.1703. W Żarach zmarł hrabia i baron pszczyński Baltazar Erdman I Promnitz.
Jego następcą został syn Baltazar Erdman II / do 1745 r. /.
W latach 1705 – 1709, na zamku w Pszczynie przebywał, tworzył i koncertował jeden z największych kompozytorów niemieckich Georg Philipp Telemann.
- Rok 1713. Sankcja pragmatyczna cesarza dla Czech / i Śląska /.
Nikt nie może nabyć majątku, bez potwierdzenia przynależności nabywcy do stanu rycerskiego lub szlacheckiego przez Czeską Nadworną Kancelarię.
- Rok 1725. Sankcja pragmatyczna cesarza / i dla Śląska /.
Każdy obcy, który od roku 1701 nabył dobra, musi uzyskać inkolat, pod groźbą ich utraty.
Stany / książęta, rycerstwo, kuria miast / utraciły dotychczasową pozycję społeczną. Instytucje stanowe stały się narzędziem władzy cesarza.
- 16.12.1740. Wojska pruskie Fryderyka II Hohenzollerna von Brandenburg wkroczyły na Śląsk. Początek wojen śląskich pomiędzy Prusami i Austrią / do 1763 r. /.
- Rok 1745. Zmarł hrabia Rzeszy i baron pszczyński Baltazar Erdman II.
Jego następcą został hrabia Jan Erdman von Promnitz / do 1765 r. /.
- 15.02.1763. Pokój zawarty między Austrią i Prusami kończy wojny śląskie.
Pierwsze rozbięcie narodowo – polityczne i jedności terytorialnej Śląska.
Śląsk jako prowincja pruska / *Schlesien* /, utraciła wszystkie zastane przywileje dotyczące księstw i miast. Zlikwidowano parlament stanowy i jego instytucje.
- 21.06.1765. Hrabia Rzeszy i baron pszczyński Jan Erdman von Promnitz, za dożywotnią rentę, przekazał Pszczyńskie Wolne Państwo Stanowe / 3 miasta i 49 wsi /, siostrzeńcowi, pułkownikowi dragonów w służbie Francji Fryderykowi Erdmanowi Anhalt – Köthen / 1733 – 1797 /, pierwszemu księciu Saksonii, Westfalii i Engern, z saksońskiego rodu książąt Anhalt – Köthen /.
Zgodę na tą propozycję - jednak pod presją carycy Rosji Katarzyny II, rodu Anhalt - Zerbst - wyraził król Prus Fryderyk II Hohenzollern.

Książę / Fürst / Fryderyk Erdman, w 1784 r. otrzymał od króla Polski Stanisława Augusta Poniatowskiego indygenat, tj. szlachectwo polskie dla obcokrajowca, warunkowane jednak posiadaniem majątku w Polsce, w tym przypadku Sielca k. Będzina. **Protestant.**

Książę był dobrym gospodarzem, a także matematykiem i astronomem.

- 28.08.1773. Dekret króla Prus Fryderyka II o zasiedlaniu wolnych działek na Górnym Śląsku wyłącznie chłopami z krajów niemieckich / kolonizacja fryderycjańska /.
- 11.10.1782.** Król Prus Fryderyk II Hohenzollern von Brandenburg nadał prawo majoratu w utworzonej ordynacji / *Fideikomis* / oraz godność tytularnego księcia ***Fürst von Pless*** Fryderykowi Erdmanowi, księciu Anhalt - Köthen.
- 12.12.1797. W Pszczynie zmarł książę pszczyński Fryderyk Erdman / 1731 – 1797 /.
Następcą został jego drugi syn Fryderyk Ferdynand / 1769 – 1830 /,
generał – major pruski.
Nieudolnie kierował obroną Śląska w 1806 r. przed wojskami Napoleona.
Dobry i wymagający gospodarz. Dowódca pułku śląskiej *Landwehry*. **Protestant.**
- 12.1818. Książę pszczyński i książę / *Fürst* / Anhalt – Köthen Fryderyk Ferdynand,
po śmierci kuzyna przejął dobra rodu i księstwo Anhalt – Köthen.
Uzyskał godność księcia krwi - *Herzog von Anhalt – Köthen* i dnia 30.01.1819 r
opuścił Pszczynę, zostawiając ją bratu Henrykowi von Pless / do 1830 r. /.
Herzog Fryderyk Ferdynand, drugi raz żonaty, tym razem z nieślubną córką
króla Prus Fryderyka Wilhelma II Hohenzollerna von Brandenburg
Łucją von Brandenburg. W 1825 r. oboje **dokonałi konwersji na katolicyzm.**
- Rok 1830. Książę pszczyński i książę Anhaltu – Köthen Henryk, po śmierci brata
Fryderyka – Ferdynanda przeniósł się do Anhaltu, zostawiając Pszczynę
najmłodszemu z braci Ludwikowi / 1783 - 1841 r./.
Książę Ludwik, to turysta beskidzki, artysta, kieszki żołnierz i gospodarz.
- 05.11.1841. W Pszczynie zmarł książę pszczyński i książę Anhaltu – Köthen Ludwik.
Dobra pszczyńskie / alodialne / zostawił siostrzenicom Luizie i Charlotte
hrabiankom Hochberg z Książą / *von Fürstenstein* /.
W Pszczynie ukazuje się dziennik „*Kreisblatt*”, z artykułami pisanymi po polsku.
- Rok 1845. Burmistrz Pszczyny Krystian Schemmel / 1807 -1862 / wydaje:
„Tygodnik Polski poświęcony włościanom”.
- Rok 1846. Książę Jan Henryk X Hochberg von Fürstenstein objął we władanie ordynację
pszczyńską / do 1855 r. /. Ród Hochbergów wywodzi się z Miśni.
- Rok 1855. Książę Jan Henryk XI Hochberg / 1833 -1907 /, przejął po ojcu
Janie Henryku X Pszczynę i uzyskał godność ***Fürst von Pless***.
Germanizator, dobry gospodarz, polityk pruski / członek *Freikonservative Partei*
a od 1871 r. *Deutsche Reichspartei* /.
W 1865 r. założył w lasach pszczyńskich hodowlę żubrów.
Miłośnik polowań, na które zapraszał licznych gości, w tym królów i cesarzy.

- Rok 1531. Trwa wojna cesarstwa Habsburgów z Turkami.
Król Czech i Węgier Ferdynand II Habsburg, za uzyskaną od księcia Jerzego Pobożnego Hohenzollern von Ansbach pożyczkę w wysokości 183.333 florenów, wyraził zgodę na przejście po Janie II Dobrym księstwa raciborsko-opolskiego w zastaw i pozostawienie w rękę 2. kolejnych następców rodu Hohenzollern von Ansbach /nawet po oddaniu pożyczki/ miast: Bohumin i **Bytom**. Karwina została przekazana księciu w dożywocie.
- Rok 1532. Zmarł książę raciborsko – opolski Jan II Dobry / **katolik** /, a jego księstwo przejął prawnie książę Jerzy Pobożny Hohenzollern von Ansbach / **luteranin** /.
- Rok 1539. W Ansbach urodził się Jerzy Fryderyk Hohenzollern / 1539 – 1603 /.
Jest synem Jerzego Pobożnego i księżniczki saskiej Emilii.
- Rok 1543. Zmarł książę Jerzy Pobożny Hohenzollern von Ansbach, władający księstwem raciborsko – opolskim, wraz z miastami: Bohuminem, Bytomiem, Karniowem, Karwiną i Tarnowskimi Górami. **Luteranin**.
Połączył On parafie p.w. W. N. M Panny i św. Małgorzaty w Bytomiu. Spadkobiercą swego dziedzictwa, w przypadku wymarcia linii frankońskiej / Ansbach /, uczynił elektorską dynastię Hohenzollern von Brandenburg.
Cesarz Karol V Habsburg odebrał 4. letniemu Jerzemu Fryderykowi prawo do księstwa raciborsko – opolskiego.
Księstwem raciborsko – opolskim i Bytomiem, w imieniu cesarza Karola V rządzi starosta.
- Rok 1549 – 1556. Księstwem raciborsko – opolskim, z łaski cesarza włada Izabella Jagiellonka, córka króla Polski Zygmunta I Starego i Bony, wdowa po królu Węgier Janie Zapolym.
- 25.09.1555. Pokój religijny w Augsburgu. „*Cuius regio, eius religio*”
- czyja władza, tego religia.
O zbawieniu duszy człowieka decyduje teraz: cesarz, król, książę.
Koniec mitu o jedności cywilizacji łacińskiej Świętego Cesarstwa Rzymskiego Narodu Niemieckiego. Do cesarstwa wkroczył **bizantyzm**.
- Rok 1556. Książę Jerzy Fryderyk Hohenzollern von Ansbach, lat 17, objął we władanie Bytom /ziemię bytomską/. Uporządkował i zreformował pracę w górnictwie i gospodarce leśnej.
Habsburgowie przejęli tytuł i godność króla Czech. **Śląsk stał się cesarski**.
- Rok 1558. Król Czech i cesarz Rzeszy Ferdynand I Habsburg zwrócił Jerzemu Fryderykowi Hohenzollern von Ansbach sumy zastawne za księstwo raciborsko – opolskie.
Ustalono zostały granice Bytomia wraz z **Czarnym Lasem** / Nowy Bytom /.
- Rok 1564. Z Bytomia wygnano oo. bernardynów / od św. Mikołaja /. Pojawił się pastor.
- Rok 1565. Kościół farny w Bytomiu / W. N. M. Panny /, przekazany luteranom.
Wypędzono proboszcza ks. Pawła Radowskiego / diecezja krakowska /.
Kościół za murami: św. Ducha i św. Małgorzaty są w rękach katolików.

Jako Starosta Generalny Śląska, reprezentował cesarza podczas położenia kamienia węgielnego pod budynek Akademii Jezuickiej we Wrocławiu /późniejszy uniwersytet/.

Rok 1738. Hrabia Jan Antoni Gotthardt von Schaffgotsch ustanowił na Cieplicach, Chojniku i innych majątkach ordynację /*Fideikomis* – 190 tys. morgów śląskich /. Ordynacja może być dziedziczona w całości na zasadzie primogenitury.

16.12.1740 – 1763. Wojny pomiędzy Austrią a Prusami o Śląsk.

Rok 1747. Zmarł biskup wrocławski Karol Ludwik kardynał Sinzendorf.
Minister Śląska Ludwik Wilhelm von Münchow, z nakazu króla Prus Fryderyka II Hohenzollern von Brandenburg ogłosił księdza prałata Filipa Gottharda von Schaffgotsch biskupem wrocławskim / 1716 – 1795 /.
Biskup jest synem hrabiego Jana Antoniego Gottharda von Schaffgotsch.
W następnym roku papież zatwierdził tę nominację króla dla prałata.

Rok 1757 - 1763. Trzecia wojna śląska.

Wszyscy ważniejsi przełożeni klasztorów i urzędów kościelnych na Śląsku zostali przez władze pruskie aresztowani.

Na prośbę cesarzowej Marii Teresy, w 1757 r. biskup Filip Gotthard wraz młodszym bratem Antonim schronił się w zamku Johannesberg k. Opawy.
W roku 1766 do 1795 r. skazany przez króla Prus na banicję.

Rok 1784. Hrabia Jan Nepomucen von Schaffgotsch wybudował pałac, bibliotekę i pijalnię wód w Cieplicach.

Rok 1825. Ordynacja w Cieplicach otrzymała status Wolnego Państwa Stanowego.
Hrabia Leopold Gotthard von Schaffgotsch uzyskał status księcia /*Fürst* /.

Jego synowie, to:

Leopold Krystian / 1793 – 1834 /,

Karol Filip, urodzony w 1794 r.

Emanuel, urodzony w 1802 r.

Józef, urodzony w 1806 r.

Rok 1830. Hrabia Emanuel von Schaffgotsch ożenił się z Klarą Luizą von Hohenthal.

16.10.1831. Urodził się Hans Ulryk / do 1915 r./, syn Emanuela i Luizy, porucznik huzarów, mąż hrabiny Joanny von Schomberg – Godulla.

24.01.1834. Zmarł hrabia Leopold Gotthard von Schaffgotsch, pan Wolnego Państwa Stanowego Cieplice. Ordynację przejął syn Karol Filip.
Ordynacja Cieplice, to: 130 tys. mórg pruskich ziemi i lasów, 35 wsi i osad, miasta: Cieplice, Gryfów, Mirsk oraz liczne tartaki, huty szkła i inne zakłady.

29.04.1842. W Rudzie – Porębie urodziła się Joanna Gryczik, późniejsza hrabina Joanna von Schomberg – Godulla, po mężu hrabina von Schaffgotsch / do 1910 r. /.

06.07.1848. We Wrocławiu zmarł Karol Godulla / *Carl Godulla* /. Głównym spadkobiercą majątku szacowanego na 2.0 mln. talarów uczynił Joannę Gryczik.

Ze związku urodzili się: Hubert / 1881 – 1963 /, Friedrich / 1883 – 1975 /, Otto / 1888 – 1945 /, Maria Annuncjata / 1890 – 1975 /.

08.07.1880. Hrabianka **Elisabeth** poślubiła barona Ottona von Ketteler / 1851 – 1889 /.

Ze związku urodzili się: Johanna / 1881 – 1954 /, Paula / 1883 – 1934 /, Maria / 1885 – 1984 /, Hedwig / 1887 – 1963 /.

Jako wdowa, poślubiła hrabiego Kaspra von Korff Schmising – Keressenbrock / 1852 – 1928 /. Ze związku urodzili się:

Ferdinand / 1892 – 1918 /, Otto / 1894 – 1963 /, Günther / 1895 – 1915 /, Mathilde / 1896 – 1974 /, Elizabeth / 1897 – 1968 /, Klemens / 1897 – 1945 /, Maria Anna / 1900 – 1974 /.

21.09.1882. Hrabianka **Eleonore Hedwig** poślubiła hrabiego Heinricha von Francken – Sierstorpff / 1856 – 1915 /,

20.02.1889. Hrabia **Hans Karl Gotthard** von Schaffgotsch ożenił się z baronówną Paulą von Fürstenberg / 1863 – 1914 /.

Ze związku urodzili się:

Hans Ulryk / 1889 – 1943 /, Hedwig / 1891 – 1943 / oraz Franz Egon / 1893 – 1923 /.

Hrabia Hans Ulryk von Schaffgotsch, żonaty z Sophie Henckel von Donnersmarck mieli w związku 3 córki i 2. synów.

Synowie, to: Hans Ulryk, ur. 10.08.1927 r. i Friedrich Karl, ur. 04.07.1934 r.

02.09.1909. Do wybudowanego kościoła w Szombierkach, hrabina Joanna sprowadziła z Wrocławia prochy Karola Goduli.

21.06.1910. W Kopicach zmarła hrabina Joanna von Schomberg – Godulla, von Schaffgotsch.

22.07.1910. Z inspiracji urzędników spółki „Hrabiowskie Zakłady Schaffgotschów”, z kuracji w Hucie Goduli odszedł ks. Edward Adamczyk z Łazisk Rybnickich / 1868 – 1948 /. Ślązak o wyrazistej opcji polskiej.

Szanowny i lubiany przez parafian. Wybudował kościół w Nowym Bytomiu.

Następcą w kuracji został Ślązak opcji niemieckiej, ks. Franz Michael Strzyż z Żyrowej k. Góry Św. Anny / 1876 – 1942 /.

Dobry i sprawiedliwy dla parafian - różnej opcji narodowej - kapłan.

W czasie okupacji niemieckiej / do 1942 r /, Wikariusz Generalny diecezji.

Rok 1914 – 1918. Wojna Światowa w Europie i upadek II Rzeszy Niemieckiej.

18.02.1915. W Kopicach zmarł hrabia Hans Ulryk von Schaffgotsch.

18.04.1915. Na froncie poległ hrabia Günther von Korff, syn Elisabeth von Schaffgotsch.

25.10.1918. Na froncie poległ hrabia Ferdinand von Korff, syn Elisabeth von Schaffgotsch.

Rok 1919 – 1921. W Europie toczy się gra polityczna o Górny Śląsk.

Polskie powstania na Górnym Śląsku, jako - jeden z elementów tej gry - plebiscyt i decyzja Rady Ambasadorów Ligi Narodów, skutkuje podziałem politycznym, gospodarczym i etnicznym Górnego Śląska.

15. Wnioski.

- 1. Śląsk był i jest najbogatym regionem w każdej historycznej państwowości, co nie było, ani nie jest wynikiem ślepego przypadku, lecz efektem zorganizowanej i produktywnej pracy wielu pokoleń Ślązaków i śląskich elit.**
Uwaga.

W latach 1908 – 1910, Cesarstwo Niemiec było najbardziej dynamicznie rozwijającym się państwem w Europie, a z 10 najbogatszych rodów cesarstwa Niemiec, 7. swój majątek wypracowało i pomnażało na Górnym Śląsku.

- 2. Szlachta na Śląsku więcej zrobiła niż o tym dotychczas w Polsce mówiono. W długim procesie historycznym, wzrastała w tą Ziemię i stawała się Ślązakami. Stworzyła wyrazisty obraz i charakter Górnego Śląska.**

Uwaga.

Ślązacy nie przyczynili się do upadku państwowości polskiej w XVIII wieku.

- 3. Historiografia polska po 1922 r. pomija lub neguje rolę szlachty na Śląsku, ze względów nacjonalistycznych i narodowych.**

Po roku 1945 zaś, ze względów ideologicznych i klasowych.

Dzisiaj, celem dehumanizacji Ślązaka i Śląska, wyróżnik kulturowy, rasowy i klasowy zastąpiono narodowym.

Zapomniano o średniowiecznej opinii – „Lux ex Silesia”, uzupełnionej słowami błogosławionego biskupa krakowskiego Wincentego Kadłubka / 1208 – 1218 / „Ex sacra Silenci provincia” – z świętej prowincji śląskiej / wówczas polskiej /.

Uwaga.

Taki zabieg socjotechniczny w przeszłości był i jest nadal potrzebny dla wykazania niezaradności Ślązaków, i przyjsia: Prusaków, Niemców i Polaków z pomocą kadrową, a także dokonania na Ślązakach narodowo – patriotycznej obróbki.

- 4. Historiografia pruska i niemiecka / w gruncie rzeczy bizantyjsko – protestancka /, gloryfikując faktyczną misję kulturotwórczą zniemczonej lub niemieckojęzycznej szlachty, pomija tradycję, obyczaj, religii kulturę ludu górnośląskiego.**

Uwaga.

Celem takiej wykładni, było: wykazać brak elementu i czynnika polskiego w rozwoju Górnego Śląska.

W byłej NRD zaś, przyznawanie się do śląskości było karane.

- 5. Historiografia czeska podkreśla uwarunkowania historyczne, tj. chrzest Śląska, aneksję Śląska przez księcia Polan Mieszka I w 985 r., sołdowanie księstw śląskich przez królów Czech / Przemyślidów i Luksemburgów /, zrzeczenie się praw do Śląska przez królów Polski / Kazimierza III Wielkiego i Ludwika Węgierskiego /, inkorporację Śląska do „Korony Świętego Wacława” dokonaną, przez: króla Czech / 1348 r. /, a w 1358 r. przez cesarza Świętego Cesarstwa Rzymskiego Karola IV Luksemburczyka oraz w roku 1522, przez króla Czech Ludwika II Jagiellończyka.**

Uwaga.

Od tej pory, do dnia dzisiejszego, w godle Czech, obok lwa / Czechy / i szachownicy / Morawy / jest śląski orzeł.

Wg wizji Wacława Hávla z 1989 r., jego państwo to: Czechy, Morawy i Śląsk.

Dzisiaj nie ma jednej, pełnej historii Śląska. Istnieje tylko jej narodowa interpretacja, lub ideologiczna reinterpretacja.

